

Setkání s Bohem 3 – Ježíš
Mk 1,35

1. čtení: Jan 14:6 -9 Ježíš mu odpověděl: "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho již znáte, neboť jste ho viděli." Filip mu řekl: "Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!" Ježíš mu odpověděl: "Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce?"

Kázání: Mk 1,35 Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil.

Bratři a sestry,

už třikrát jsme tu společně přemýšleli o setkání s Bohem. A hledali jsme. Průvodci nám byli Jób, Jákob a Mojžíš. To, jak se oni setkali s Bohem. Dnes nám budiž průvodcem Ježíš. A omlouvám se ale opět to bude přemýšlení a povídání spíš pro ty z nás, kteří už Boha poznali. Tak vy ostatní, pardon.

Ale ještě před tím, než se pokusíme přiblížit jeho příběhu, možná by stálo za to popřemýšlet, o co nám vlastně jde. Tedy, o co jde mně, protože vy jste si to nevymysleli, že se tu budeme zabývat setkáním s Bohem. Hledáním Boha. To já. Tak o co mi tedy vlastně jde? Proč tohle?

Máte tady na světě přítele? Já mám asi tři, tři nejbližší přátele. A nemyslím Svatou Trojici. Myslím fakt lidi. Jsou to lidé, se kterými jsem něco prožil. Vlastně dost. Které znám. A oni znají mě. Kterým důvěřuji. A oni důvěřují mě. Svěřil bych jim svůj život. Svěřil bych jim i to nejhorší, čeho jsem schopen. A vím, co si myslí, jak reagují. Ví, jak by se tvářili, kdyby tu teď seděli, a co by mi řekli po bohoslužbě. A večer bychom šli na pivo. I když vlastně pivo moc rád nemám. S nimi jo. A i když vlastně dopředu vím, co si budeme říkat, jak se budeme tvářit a čemu se budeme smát, chci se s nimi setkat. Aspoň někdy. Být s nimi. Díky Bohu za ně, že jsou.

A asi trochu podobné mi to přijde s Bohem. Máte tady na světě Boha? Já vím, že je to špatné slovní spojení. Boha nejde mít, vlastnit. Ale všechna slovní spojení, pokud se týká Boha, jsou špatně. Bůh se nevejde do slov. Ale jinak to neumíme, když o něm chceme mluvit. Tak mi to prosím odpusťte. Máte Boha? Řekli byste: Můj Bůh? Já jo a vím, že většina z Vás taky. Něco jsme s ním už prožili. Vlastně dost. Nějak ho známe, každopádně on zná nás. Důvěřujeme mu. On důvěřuje nám. Svěřujeme mu svůj život. On nám svěruje svoje jméno, svůj obraz. Svěřujeme mu i to nejhorší, co v nás je, čeho jsme schopni. A většinou víme, co si asi myslí o tom, co právě provádíme. Jak se na to asi tváří. Jak by se tvářil, kdyby tu teď seděl a co by nám řekl po bohoslužbě (vlastně jehoslužbě). A čemu se bude smát. Možná je to troufalé přemýšlet o Bohu jako o příteli. Není. Ježíš to říká sám: Jan 15:15 Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.

A i když o něm víme, vyprávíme si o něm, z kostela a z nedělníky známe všechny ty příběhy, jaký je, co chce, co po nás chce, co se mu líbí a jak se na co tváří, přece by k tomu mělo taky patřit se s ním setkat. Alespoň někdy. Je-li tady na světě můj přítel, setkání s ním je asi to nejlepší. Je-li tady na světě Bůh, setkání s ním je asi to nejvíc. Je to víc, než si furt dokola opakovat, co mám dělat a co nesmím. To stejně víme.

Tak proto o setkání s Bohem.

Ale ještě z jednoho důvodu. Chtěl bych se setkat s Bohem. Ale ve skutečnosti nechcu.

Ty příběhy o Jóbovi, Jákobovi a Mojžíšovi a o tom jejich setkání s Bohem jsou hluboké a krásné,..... když to jsou jejich příběhy. Ale co kdyby i mě Bůh řekl, že si o sobě myslím mnohem víc, než ve skutečnosti jsem. Co kdyby mě to setkání proměnilo jako Jákoba. A já už do konce života musel kulhat? Co kdyby po tom setkání vyšlo najevo, že to, co jsem doteď dělal, bylo jenom trapné zakrývání vlastního strachu a vlastně podvod? A co kdyby mi najednou řekl, že mám dělat něco úplně jiného. Něco, na co nemám?

Já bych se chtěl setkat s Bohem. Ale ve skutečnosti nechcu. Protože se bojím.

A tak v mládí dělám, že mám zábavnější věci na práci, v dospělosti zase dělám, že mám důležitější a naléhavější věci na práci. Co budu dělat ve stáří? Že už je to stejně jedno?

Omlouvám se, bratři a sestry. Tohle všechno jsou moje myšlenky, moje uvažování, moje vyznání. Omlouvám se, pokud to ve vašem životě je s Bohem úplně jinak.

Tak co ten Ježíš? Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil. Někdy

odcházel večer. Někdy to bylo na kopec nebo na horu. Vždycky sám. Odcházel často. Proč? Co tam dělal? Aby si odpočinul? To si mohl jít lehnout, ne? Nebo přečíst knížku. Nebo odpočívat aktivně. Třeba při práci na zahrádce nebo si jít zaběhat.

Dobře, chodil se v samotě setkávat s Bohem. Zase sám. Jako Jób, jako Jákob, jako Mojžíš. To setkání s Bohem o samotě. To je jiné než v kostele s lidma. Aby se modlil. Aha, setkání s Bohem se děje taky skrze modlitbu. Skrze ticho. To u Jóba při tom setkání Bůh pořád mluvil. S Jákobem zase zápasil. Mojžíšovi dal spatřit svoji slávu. Vlastní syn se s ním setkává v modlitbě. Jen v modlitbě?

Proto se radši nemodlím. Protože co kdybych se s ním v té modlitbě setkal? Já bych teda chtěl se setkat s Bohem. Ale nechcu. Proto se nemodlím.

To by mě zajímalo, co v té modlitbě Ježíš říkal. A vlastně komu. V prvním čtení jsme slyšeli ten Ježíšův rozhovor s Filipem. Jak Filip říká: "Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!" A Ježíš na to: "Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce." S kým a o čem si to ten Ježíš v té modlitbě povídal? Když jsou tak zajedno, že jsou vlastně jeden? Co Mu mohl říkat, co by On nevěděl? Nebo co by On mohl říkat Jemu, co by On nevěděl? Tak proč se modlil? Proč se s ním chtěl setkávat když byl furt s ním? Napadá mě, že se Ježíš mohl dovídat o sobě.

Proto se radši nemodlím. Protože co kdybych se o sobě něco dověděl? Co kdybych se v modlitbě setkal taky skutečně sám se sebou? Chtěl bych znát pravdu. Ale nechcu. Proto se nemodlím.

Když šel Ježíš naposledy na horu, aby se modlil, vzal s sebou svědky. Petra, Jakuba a Jana. Říkáme tomu proměnění na hoře. On se tam ale nešel proměnit. On se šel modlit. (Lukáš 9,28) A asi pro to, aby to ti tři učedníci mohli vidět a svědčit o tom, nerozmlouval Ježíš přímo s Bohem ale s jeho posly, s Mojžíšem a Eliášem. A tentokrát to byl rozhovor o cestě do Jeruzaléma a o tom, co tam má Ježíš zažít. Že tam zemře. Modlitba, která změní to, na co byl zvyklý. Do teď Ježíš vandroval s kamarády a setkával se s lidma a to všechno další. A bylo to fajn. Bylo to dobře. Ale od teď něco jiného. Změna. Proto ta cesta na horu aby se modlil.

Proto se radši nemodlím. Protože co kdybych se v té modlitbě setkal s Bohem a najednou by se to mělo celé změnit. To na co jsem si už zvyknul. Co je docela fajn, co je třeba i dobře a mělo to tak být. Ale co když od teď úplně jinak? Chtěl bych se setkat s Bohem a znát jeho vůli. Ale nechcu. Proto se nemodlím.

Já bych se chtěl setkat s Bohem. Ale nechcu. Protože se bojím. Proto se nemodlím. Já bych chtěl znát pravdu. Ale nechcu. Protože se bojím. Proto se nemodlím. Já bych chtěl znát Boží vůli, i jeho vůli ke změně. Ale nechcu. Protože se bojím. Proto se nemodlím.

Co s tím? Napadá mě asi jenom jedno. Setkat se se **skutečným** Bohem. Ne s bohem mých představ a strachů. A ne jenom vědět z kostela a z nedělky, že Bůh je láska. Ale setkat se s ní. A dokonalá láska, ta prý pak zahání strach. Z Boha, ze sebe, ze změny.

Já bych i chtěl. Chcu! Pomoz mému nedochtění.
Amen